

Галя: Дитинко моя! (Обоє з Романом хвтають Мартусю в обняття, загальна радість, похвили Роман і Галя цілують руки дідуся).

Дідусь: Не мені дякуйте! Господу Богу дякуйте, а потім тому хлопцеві. Він беріг її, він учив молитви, він утік з нею і завів її аж тут.

Роман: Сином нам будеш, все що мов, то і твоє (цілує його, Галя обіймає дитину, Микетей плаче).

Дідусь: Бог дав смуток, Бог дав й радість. А тепер прийміть ту дитину з його рук і плекайте, й ховайте, щоби виросла вона на славу Богу, на честь України. І ще раз славім і величаймо Господа.

(Хор цілий співає довільну пісню або псалом, по скінченню котрого занавіса опадає).

К і н е ц ь.